

Đôi dòng kỷ niệm về *Từ Bộ Hiếu*

Trần giác Hoa

Tôi học với Hiếu bốn năm ở trường Công Chánh nhưng chúng tôi không hề biết gốc gác nhà cửa của nhau. Chúng tôi rất hợp tính, thân thiết lắm, ngày nào cũng vui đùa cùng nhau. Hiếu người tầm thước, gân guốc rắn rỏi, mũi cao mắt sáng, tóc rậm đen xòa ngang trán.

Anh sinh tại Huế, tốt nghiệp khóa 7 KSCC và Doctor of Science in Engineering, tại Grenoble-France. Anh rất giàu tình bác ái, đã từng xung phong sang làm việc nhiều năm cho dân nghèo bên Nam Phi. Cuộc đời anh đã tô một điểm son trong trang sử tình nhân loại. Giờ đây, anh đã vĩnh viễn ra đi. Tôi xin phép ghi lại đôi hàng kỷ niệm về anh, thườ còn đi học Công Chánh để chia sẻ cùng quý Ái Hữu.

Hiếu ơi! Tao còn nhớ những chiều tan học, mày cùng tao, Tâm, Sến và Bê đánh bóng chuyền cho đến khi trời tắt nắng, vào sau trường tắm mát rồi hai đứa leo cây phượng vĩ ở cửa trường ngồi đong đưa hóng gió. Hai đứa mình tinh nghịch nhất trường. Có lần bà chị tao bị suyễn, cần ăn tắc kè cho khỏi bệnh, mày leo lên cây đuôi mấy chú tắc kè ra đầu cành rồi rung mạnh cho nó rớt xuống đất. Tao ở dưới chụp đuôi tắc kè đút vào ống bơ mang về cho chị. Sao cây phượng nhiều tắc kè thế! Bắt hoài không hết. Một hôm, mày đang trèo trên cây bỗng nhảy tụt xuống, miệng la to: “Rắn”. Cùng lúc đó, một con rắn bự từ trên cây cao cũng rơi xuống theo mày, nó trườn vào dưới nền xi măng của trường Công Chánh. Hai đứa hề hụi vác đá lấp cửa hang rồi đổ nước sôi vào trong. Chẳng biết rắn có chết chưa, song mệt quá đành nghỉ! Mày cười toe bảo tao: “Ông đéch chơi cái trò bắt tắc kè tranh của rắn nữa!” Một hôm mày lái xe “Bình Bịch BMW” của ông già đến trường, bảo tao: “Lên đây, tao cho mày đi hóng gió xa lộ và xem thiên hạ tình tự ướn át”. Tao đáp: “Xem làm chó gì!” Mày năn nỉ: “Tao có trò chơi này hay lắm! Lên đi” Tao đành phải

leo lên xe. Mày lái thẳng ra xa lộ. Lúc này Sài Gòn Thủy Cục bắt đầu xây ống dẫn nước về Đô Thành, phía Tây của xa lộ Biên Hòa chất đầy những ống cái xi măng. Mày đổi tay lái cho tao: “Lái gần đến cái ống cống kia rồi dừng lại, để máy nổ, ngồi yên trên xe chờ tao.” “Tuân lệnh!” Mày chạy tọt vào gần miệng ống hét to: “Cô em ơi! Thằng đó nói dóc! Hôm qua nó nằm trong ống bên kia với một con bé văm lắm.” Nói xong mày vùng chạy lên xe, bảo tao: “Dọt lẹ” Gã tình nhân giận quá, vác đá ném theo. Mày cười ha hả rất là khá ó! Mày còn chơi vài cú độc đáo hơn thế nữa, mình biết với nhau, tao chẳng nên kể ra đây làm gì.

Hiếu vui tính, cởi mở, hay giúp đỡ bạn bè, rất điềm đạm, không bao giờ nóng giận với ai cả. Tuy nghịch ngợm phá phách nhưng Hiếu khôn ngoan và suy nghĩ thận trọng không ai bằng. Tôi xin kể hai câu chuyện ngắn để các bạn cùng lớp hiểu thêm về Hiếu.

Hè năm 67, thầy Danh đang dạy Trung Đẳng Công Chánh, thầy tổ chức trại hè liên trường ở bãi sau Vũng Tàu. Hôm đó chưa tới 6 giờ sáng, trời còn tờ mờ, Hiếu cùng tôi đi bộ ven biển. Bỗng hai đứa trông thấy một xác người nổi nhấp nhô ngoài khơi. Tôi vùng chạy xuống nước định bơi ra. Hiếu chạy theo nắm tay tôi lại: “Thằng ngốc, chạy lên kiểm phao, tao ra với mày” Tôi vừa tìm được phao đã có hai người khác bơi giỏi đưa phao ra vớt nạn nhân vào. Hiếu bảo tôi: “Thằng chết đuối nó dám bơi xa bờ như vậy tất có bản lĩnh, phải có gì lạ nó mới chết. Mày tay không ra đây cũng chết theo nó thôi.” Ba năm sau, tôi và thằng cháu đang nằm phơi nắng trên bãi biển gần chỗ cũ, chợt thấy cháu vùng chạy xuống nước, miệng thét: “Có đứa cầu cứu” Chợt nhớ lời Hiếu, tôi chạy vội lên giựt phất cái phao của bà cho thuê, phóng xuống nước bơi ra. Cháu tôi tuy bơi giỏi song đang lúng túng, không xác

nổi nạn nhân. Nhờ có phao tôi đem được cả hai vào. Cháu bảo tôi: “Chỗ này có dòng nước xoáy cuốn ra rất mạnh, khó bơi lắm” Tôi mỉm cười, lập lại lời của Hiếu: “Cậu cũng đoán vậy, thằng này dám bơi xa bờ, chắc phải có gì nó mới mắc nạn”

Chuyện thứ hai:

Năm đệ tứ niên, một anh bạn bị mất xe Honda ở quán Văn (chỗ sân trường Văn Khoa, Trịnh Công Sơn và Khánh Ly hát nhạc phản chiến hàng đêm). Anh bạn bảo T. và tôi: “Nếu có xe làm mỗi sẽ bắt được thằng ăn cắp” Tôi nghiệp bạn, tôi đáp: “Lấy xe tao làm mỗi cũng được” Tôi hôm đó, T. mặc áo khoác dài, lòi trong mình ra một con dao to và một cái búa: “Mày muốn dùng cái nào?” Tôi cười: “Tao đi tay không” T. hỏi: “Nếu nó có dao?” Tôi đáp: “Tao dùng thất lưng, nếu nó có súng tao cũng chẳng dùng dao mà thắng nó được! Tao thích đi tay không” T. dắt cả dao lẫn búa vào trong người. Anh bạn lái xe, chở tôi và T. Cách trường Văn Khoa hai ngã tư, anh bạn bỏ T. và tôi xuống, rồi đem xe đến nơi đã để trước ở đó và vờ quên khóa cổ xe Hai đứa lững thững giả vờ như đi nghe nhạc, đến đứng gần xe Honda của tôi. Năm phút sau, một chàng bạch diện thư sinh đến, lắc cần tay lái, thấy không khóa, leo lên ngồi: “Trời tối, trông giống xe tôi quá” Mắt nhìn qua lại xem có ai phản ứng gì không. Bỗng hấn nhanh nhẹn tụt xuống, đẩy xe lùi ra ngoài. Tôi nhảy tới, chụp tay nó bẻ gập cánh khuỷu ra đằng sau đồng thời phạt mạnh một cái ngang cần cổ, miệng hét lớn: “Khôn hồn đứng im! Dãy dọn chết ngắc” T. đứng áp lưng vào tôi, tay dao tay búa, anh bạn mất xe tri hô: “Bắt được thằng ăn cắp xe.” Có vài chục người quay lại dòm, không ai phản ứng gì cả! Tôi bảo: “Điều nó về bóp Lê Văn Ken” T. đáp: “Hơi xa.” Hai đứa chuẩn bị dắt thằng ăn cắp đi, bỗng có chú em bạn hỏi còn học Chu Văn An đến bảo tôi: “Anh bỏ đó, em điều nó về bóp cho.” Chú dứt tay vào trong áo khoác, dí súng vào lưng nó: “Bỏ hai tay lên sau gáy, mắt nhìn thẳng, nghiêng đầu qua lại ông bắn nát óc nghe con, đồ ăn cắp” Thằng này riu riu vàng dạ đi về bóp. Chúng tôi lẽo đẽo theo sau.

Về trường, tôi đem chuyện kể cho Hiếu. Nó hỏi tôi: “Thằng đàn em của mày là lính kín?” Tôi đáp: “Chắc không phải, nó có tú tài.” Hiếu cười: “Thế là nó dí cái bút hay cái bật lửa vào lưng thằng ăn cắp để cứu mạng hai đứa mày. Mày với thằng T. không có súng mà dắt ăn cắp đi khơi khơi về bóp được nữa thôi! Đồng đảng tội nó không cho chúng mày ăn kẹo đồng có nước tao đi bằng tay! Đồ vô đồng vô mưu, hai đứa mày thoát chết mà không biết!” Tôi thầm phục trí khôn của Hiếu.

Hiếu ơi! Bạn hiền ơi! Cuộc đời dâu bể hợp tan! Tao nhỏ ra đây vài giọt lệ già nua cần cội để tưởng niệm mày, một thằng bạn thân thiết của khóa 7 KSCC, để chia sẻ với quý bằng hữu đồng nghiệp những hình ảnh trung thực về mày. Vào tuổi chúng mình, đã từ lâu được đời gán cho chữ thọ. Tuy nhiên, tiếc thương là tâm sự của tao và của quý bạn đồng khóa. Mày ra đi, tao mất một ông “Thầy đời” và đời mất một kỹ sư thông minh lỗi lạc.

Cầu chúc bạn hiền an vui miền tiên cảnh.
Vĩnh biệt Từ Bộ Hiếu ./.

Thơ

Thu Khúc Chín

Thiên Hương

Gọi gió về cho cây thu lá đổ
Gọi mưa về cho đời bớt khô khan
Gọi chút mây che bớt ánh trăng mềm
Để hieu hắt ngọn đèn đêm mờ tối

Có những giọt sầu rơi trong đêm nay
Có những u hoài trong chén rượu cay,
Có chút tru tư trong ánh mắt ai buồn,
Và u uất tiếng thở dài của gió

